

Görünmez Kedi

Kedi
Öyküleri-5

Linda Newbery

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

Görünmez Kedi

Arka bahçesine bembeyaz bir kedi geldiğinde, Vincent bir an için onun kendi kedisi Kar olduğunu sandı. Ama Kar, Vincent'ın hayatından gıkalı bir yıl olmuştu. Peki öyleyse bu gizemli ziyaretçi kimdi?

Çeviren: Meral Alatan

Ödüllü ve etkileyici öykü anlatıcısı

Linda Newbery'nin yazdığı,

"Kedi Öyküleri" içinizi ısıtabak.

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

www.kirmizikedi.com
[www.facebook.com/Kirmizi Kedi - ÇOCUK](https://www.facebook.com/Kirmizi-Kedi-ÇOCUK)
twitter.com/krmzikedikitap
instagram.com/kirmizikedicocuk

ISBN: 978-605-298-305-4

₺ 10 9 786052 981054

Linda Newbery

1952 yılında doğdu. İlk kitabı 1988’de yayımlanan İngiliz yazarın birçok çocuk, gençlik ve yetişkin kitabı bulunuyor. Nestlé Çocuk Kitabı Gümüş Madalyası ve Costa Çocuk Kitabı Ödülü sahibi olan Newbery, “Kedi Öyküleri” serisinde kendisine ilham kaynağı olan Holly, Hazel, Finn ve Fleur isimli kedileriyle birlikte yaşıyor.

Stephen Lambert

1964 yılında Surrey’de doğdu. Resim çizmeye büyükbabasıyla başladı ve güzel sanatlarda okuyarak bu dalda uzmanlaştı. Birçok çocuk kitabı yazdı ve resimledi. 1998 yılında *Secret in the Mist* kitabıyla Bronz Smarties Ödülü kazandı. Lambert, İngiltere’de yaşıyor.

Meral Alatan

İstanbul’da doğdu. Özel Şişli Terakki Lisesi’ni bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi’nde gazetecilik eğitimi aldı, bir yıl da lisansüstü işletme okudu. 1968 yılında özel sektörde çalışmaya başladı. Uzun yıllar demir-çelik sektöründe yöneticilik yaptı. Emekli olduktan sonra çok sevdiği yazma işine ağırlık verdi. Aynı zamanda da çeviri yapmaya başladı.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 762
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 201

Özgün adı: *The Cat Who Wasn't There / Cat Tales-5*

Görünmez Kedi
Kedi Öyküleri-5
Linda Newbery
Çeviren: Meral Alatan

Metin © Linda Newbery, 2009
Çizimler © Usborne Publishing Ltd., 2009
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayın Yönetmeni: İlnur Özdemir

Editör: Alkım Özalp
Son Okuma: Sema Diker
Kapak Tasarımı ve Çizimler: Stephen Lambert
Kapak Uygulama ve Grafik: Serap Bertay

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Haziran 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-298-105-4
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Kedi Öyküleri

Görünmez Kedi

Linda Newbery

Çeviren: Meral Alatan

UMMİZİKEDİ
ÇOCUK

Kedi ve Öyküleri

Yazar: [Faded Name]

[Faded Text]

*Peter ve Saira'ya sevgiyle...
Ve kitabın adı için teşekkürler.*

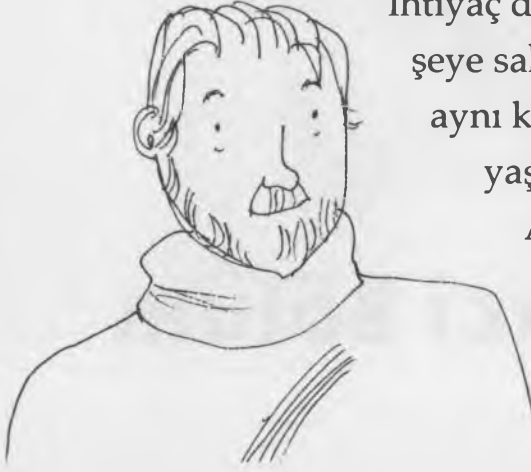

Birinci Bölüm

Vincent'a mutlu olup olmadığını sorsaydınız bunu bir an düşünmek zorunda kalırdı. Sonra evet derdi, öyle olduğunu sanıyordu.

Gerçi kimse *sormamıştı*. Bu, kimsenin aklına gelebilecek bir soru değildi. Vincent'ın bile... Geçen yıllara rağmen onu tanıyanlar hiç değişmediğini düşünürlerdi.

Onu *mutsuz* edebilecek hiçbir şey yoktu,
gerçekten de öyleydi.

İhtiyaç duyduğu her
şeye sahipti. Yıllardır
aynı küçük evde
yaşıyordu.

Arkadaşları
vardı. Sıcak
günlerde
oturabildiği
bir bahçesi
vardı.

Hepsinden önemlisi de resimleri
vardı. Bahçenin sonunda atölye olarak
kullandığı bir yer vardı. Şövalesini,
boyalarını, kalemlerini ve eşyalarını burada
muhafaza ederdi. Kışın ılık, yazınsa serin
olurdu burası. Orada düşünerek, renkleri
karıştırarak, yapıp düzelterek, saatler
geçirirdi.

Vincent'ın sanat kulübü her aralık ayında, belediye binasında özel bir sergi açardı. Onun da her zaman on, on iki ya da on beş resmini sergilediği yarım bir duvarı olurdu. Resimlerini isteyen satın alabilirdi ve çoğu satılırdı. Bazen, çok özel olduğunu düşündüğü bir şey yaptığında çerçevesine "SATILIK DEĞİLDİR" anlamını taşıyan mavi bir etiket yapıştırırdı.

Tabii ki, herkesin istediği resim de o olurdu. İşler böyle yürürdü.

Vincent yıl boyunca resim yapardı ama yazdan itibaren sanat kulübü sergisini düşünmeye başlardı. Sürekli çizerdi, boyardı ve yine çizerdi. Her sabah atölyesine iner, radyoyu açıp kendi kendine mırıldanırken boyları karıştırırdı. Bir süre sonra geriye çekilir, gözlerini kısıp şövalesine bakar, iyi bir ressam olduğunu bilirdi.

Pek çok şeyin resmini yapabilirdi – ama yapamadığı tek bir şey vardı, o da insanlardı. Çizdiği bütün insanlar dağılmış bir demet sopa gibi görünürdü. Defalarca denediği halde bir aşama kaydedememişti. Bu yüzden resimlerine hiç insan figürü koymazdı.

Ormanlar, kumsallar, evler, bahçeler ve boş sokakların resimlerini çizerdi.

Ancak *bu* yıl, mutlu değildi. Her gün yeni bir resme başlıyor ama ortaya iyi bir şey çıkmayacağını biliyordu. Geriye çekilip bakıyor, cık cık ediyor, kaşlarını çatıyor ve somurtuyordu. Yeniden boyalarını

karıştırıyordu; ıslık çalarak rötuşlarını yapıyor, çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor ve sonunda ne yaptığına bakıyordu.

Şimdiye kadar resimleri hep beğenilmişti. “Neredeyse o çimenlerin üzerinde yürüyebilirsin,”

derdi biri ya da “Bu gülleri koklayabilirim!” veya “O göl yüzülebilecek kadar gerçek görünüyor.”

Ama bu yeni resimler, şey...

Onlar sıradandı. Sıkıcıydı. Hiçbir yaşam belirtisi göstermiyorlardı. Bir şeyler eksikti, ve her şeyden önemlisi de buydu.

Vincent günlerce çalıştı. Resimleri tamamlamak için kendini zorladı. Ama bir tanesini bile beğenmedi.

Nerede yanlış yaptığını anlamak için resimlere baktı, baktı ve baktı. Daha çok boya karıştırdı, şövalesindeki resme bir şans daha vermeye çalıştı. Boyaları sıyırdı, dağıttı, kazıdı ama daha da kötü hale getirdi.

“Yeteneğimi kaybediyorum, işte olan bu,” dedi kendi kendine.

“Çok yaşlandım, benim sorunum bu. Sanırım artık vazgeçmeliyim.”

Ama Vincent’ın inatçı yüreği *gerçekten* vazgeçmeyecekti. Yeni

bir tuval bulup

şövalesine

koydu.

Sonra bir

fincan

çay

hazırlamak üzere içeri girdi. Biraz
neşelenmek için bir paket bisküvi açtı.

Bahçe yolundan atölyesine dönerken
gözüne bir şey ilişti.

Beyaz bir şey.

Gizlenmiş bir şey.

İkinci Bölüm

Nemli çimenlerin üzerinde patilerini dikkatlice kaldırarak yürüyen, ufak tefek, beyaz bir kediydi bu. Durdu. Parlak gözleriyle Vincent'ın gözlerinin tam içine baktı.

Bir an için Vincent'ın nefesi kesildi. Sonra, "Kar?" diye fısıldadı.

Kedinin ağzı sessiz bir miyavlamayla

açıldı. Ona doğru yürüdü. Vincent elini kediye uzatarak yavaşça çömeldi. Kedi başını Vincent'ın eline sürdü ve bedeninden sımsıcak mırıltılar yayıldı.

“Kar, Kar!” dedi Vincent neredeyse haykırarak. “Benim sevgili eski dostum! Demek geri döndün!”

Kediyi kollarına aldı,
kürkünün tertemiz kokusunu içine çekti.
Sevinçten nefesi kesilmişti. Eksik olan şey *buydu* işte.

Kedi kollarından kurtulup yere atladı ama koşup kaçmadı. Kuyruğu havada,

ağır adımlarla bahçede dolaştı. Sonra hızla bir yaprak yığına koşup pençe attı, üzerlerinde yuvarlandı, kuru bir yaprağı ön patilerinin arasına aldı.

Vincent güldü. “şaşkın seni! Eskisi gibi oyuncusun! Onca zaman nerelerdeydin? Acıkmış olmalısın. Hiçbir yere gitme.” Arkasına dönüp kediye bakarak mutfağa

gitti ve ne bulabileceğini görmek için buzdolabını açtı. Evet, bir önceki akşam yemeğinden kalan haşlanmış tavuk vardı.

Garip olan tek şey, kedinin mavi bir tasması olmasıydı. Bir kaba küçük tavuk etlerini koyarken Vincent'ın kafası buna takılmıştı. Kar'ın tasması mor değil miydi? Belki de onca zaman sonra rengi solmuştu.

Mama kabını atölyesine götürürken "Kar, Kar! Hadi gel Kar!" diye seslendi, kedi hafifçe miyavlayarak onu takip etti. Kedi tavuğu iştahla yedi, Vincent'a baktı ve miyavladı.

“İşte sandalyen ve yastığın, gördün mü?” dedi Vincent, kediye. Atölyenin köşesinde bir tahta sandalye ve üzerinde yumuşacık, yeşil bir minder duruyordu. Kar’ın uyuduğu yer vücudunun ağırlığıyla çukurlaşmış, beyaz tüyler ince bir tabaka oluşturmuştu. Vincent hafifçe mindere vurarak onu çağırırdı.

Ama atölyeyi
keşfetmekte
kararlı

görünen kedi oturmak

istemiyordu. Bir boya tüpünün üstüne fırladı, sonra bir ip yumağı buldu

ve onu kovalamaya başladı. Vincent bir süre gülümseyerek onu seyretti. Sonra çarşıya kadar yürüyüp kedi maması almasının daha iyi olacağını düşündü.

“Kar, yine gitmeyeceksin, değil mi?” dedi kediye. “Artık burada kalacaksın.”

Paltosunu, beresini, alışveriş çantasını ve biraz para almak için eve giderken yüreği mutlulukla doluydu.

Vincent sokağa çıktığında, karşı evde yaşayan iki çocuğa, Tom ve Tabitha Pringle’a rastladı.

“Skitter!” diye bağıyorlardı.
“Skitty!”

Vincent bunun bir çeşit oyun olduğunu düşündü. Onlar iyi çocuklardı ve her zaman onlarla da anneleri Maggie’yle de selamlaşırdı.

“Merhaba!” diye seslendi.

“Yeni kedimizi arıyoruz,” dedi Tom.
“Onu gördünüz mü? Minik ve beyaz.
Ve mavi bir tasma var.”

Vincent bayılacağını sandı.
Tabii ki. Bahçesindeki kedi Kar değildi.
Nasıl olabilirdi ki?
Kar, bir yıl önce ölmüştü. Bahçenin
sonundaki elma ağacının altına gömülüydü.

Üçüncü Bölüm

“Bana neler olduğunu anlayamıyorum!”
diye düşündü Vincent. *“Resmen kendimi*
kandırıyorum – ne kadar aptalca!”

Ama özellikle de Tabby'nin ağladığını
gördükten sonra neşeli bir sesle, “Merak
etmeyin!” dedi çocuklara. “Sizin minik
kediniz benim arka bahçemde. Sizin
olduğunu bilmiyordum.”

“Ah!” dedi Tabby ve ona yaşlı gözlerle gülümsedi.

“Anneme haber vereyim,” dedi Tom.
“Kapı kapı dolaşıyor.”

Birkaç dakika sonra, Pringle Ailesi'nin üç üyesi –çocuklar ve anneleri Maggie– Vincent'in bahçesinde, şimdi de elma

ağacının tepesinde duran kediye sesleniyorlardı.

“Skitty!”

“Skitter kedicik!”

“Skitzy! Aşağıya nasıl ineceksin?”

Kedi baktı, miyavladı ve ağaçtan aşağıya inmeye başladı.

“Anlaşılan pek çok adı var,” dedi Vincent.

“Asıl adı Skitter,” dedi Maggie.

“O yavru bir kedi, altı aylık. Yalnızca iki haftadır bizimle ve bu sadece ikinci dışarı çıkışı olduğu için etrafı keşfediyor. Sizi rahatsız ettiyse kusura bakmayın.”

“Yoo, hayır, hayır!” diye itiraz etti Vincent. “Rahatsızlık söz konusu bile değil! Kedileri severim. Aslında tıpkı ona benzeyen bir kedim vardı. Kar koymuştum adını.”

“Ona ne oldu?” diye sordu Tom.

“Yaşlandı ve hastalandı.

Uyutmak zorunda kaldım,”

diye açıkladı

Vincent, Tabby

yeniden

ağlamaklı oldu.

Skitter yere iner

inmez Tabby

ona doğru koştu

ve kucaklayıp

sarıldı.

Vincent, ağacın altındaki mezarı, üzerinde *KAR* yazan ve ufak ufak kar taneleri çizilmiş, büyük, gri taşı göstererek “Ağaca çıkıp orada oturmayı sevdiği için buraya gömüldü,” dedi.

Hepsi birden baktı, ama şimdi Tom atölye

ile daha fazla ilgiliydi. Maggie de dönüp baktı.

“Ah! Ne hoş! Ve içeridekiler sizin resimleriniz mi?”

“Siz gerçek bir sanatçı mısınız?” dedi, hâlâ Skitter’a sarılan Tabby, gözlerini açarak.

“Belki, evet, bazen,” dedi Vincent utanarak. “Ama pek de iyi değilim.”

Tom çoktan kapıya ulaşmıştı. “Bence güzel görünüyorlar!”

“Tom!” dedi Maggie, onu kazağından çekerek. “Vincent içeri girebileceğini söylemedi.”

“Sorun değil Tom. Eğer istersen bir göz atabilirsin,” dedi Vincent.

Dikkatlerini berbat resimlerinin üzerinden çekmek için onlara Kar’ın sandalyesini gösterdi. “Bakın, ben resim yaparken o burada otururdu. Bana arkadaşlık ederdi. Yastığın üzerinde bıraktığı çukura ve beyaz tüylerine bakın. Onları temizlemeye gönlüm elvermedi, ondan geriye sadece bunlar kaldı.”

Maggie zgn görünüyordu. “Onu çok zlyyorsunuz, değil mi?”

“Evet,” dedi Vincent. “yle.”

Pringle Ailesi Skitter’la birlikte gittikten sonra Vincent, pantolonunun üzerine yapışan beyaz tüylere aldırmadan, Kar’ın sandalyesine oturdu. Evet, Kar’ı gerçekten çok zlyyordu. Kar onun arkadaşı, can yoldaşıydı. Atölye onsuz bomboş

görünüyordu. Kar'ın
geri dönmesinin
imkânsız olduğunu
bilmesine rağmen
Vincent hayal
kırıklığına uğramıştı,
bu yüzden erkenden
yatmaya gitti. Her
zaman yaptığı gibi
geç saatlere kadar
kitap okumadı. Işığı
söndürüp karanlıkta
uzandı ve Kar'ı düşündü.

Belki de bu yüzden uyuduğunda
rüyasında Kar'ı görmesi şaşırtıcı değildi.

Dördüncü Bölüm

Vincent rüyasında resim yapmaya çalıştığını ve gerçekten berbat şeyler çizdiğini görüyordu. Fırçayı zorlukla kaldırıyor ve bunu yaptığında kocaman kahverengi bir leke oluşuyordu, ona bir ağaç şekli vermek için uğraşıyordu. Boyalar, onun istediği dışında her yere sırıyordu. Bu iş için birkaç muz ne

kadar işe yararsa elleri de o kadar işe yarıyordu.

Bıkkınlıkla arkasını dönüp pencereden dışarıya baktı. Hiç farkında değildi ama kar yağıyordu. Kocaman kar taneleri dönerek düşüyor, onun başını döndürüyorlardı. Ve orada, yağan karın arkasında, bahçenin köşesinde Kar duruyordu.

Vincent, "Kar!" diye bağırmak istedi ama ancak boğuk bir ses çıkarabildi. "Kar! Bunca zamandır *nerelerdeydin?*"

Kar o cılız sesi duymuştu, soğuk çimenler üzerinden dikkatle, patilerini kaldırarak yürüyüp geldi. Vincent'ın hatırladığı kadar beyaz ve tertemizdi, gözleri de parlaktı. Kar, bir sıçrayışta atölyenin içine girdi, bir motor gibi mırıldıyordu. Sandalyesine atladı ve hiç gitmemiş gibi minderine yerleşip etrafı seyretmeye başladı.

Vincent'ın kalbi sevinçle doldu. Yeni

bir tuval alıp

yeni boyalar

karıştırdı

ve resim

yapmaya

başladı.

Renkler

fırçasından akıyordu. Resim parlıyor,
ışıldayarak hayat buluyordu. Vincent
mutluydu.

Sonra saatin tik takları dışında tamamen
sessiz olan odasında yavaşça uyandı, bunun
sadece bir rüya olduğunu biliyordu. Kar
aslında geri
gelmemişti.
Ve asla
gelmeyecekti.

Vincent bütün gün öyle hüzünlüydü ki resim yapmayı denemedi bile. Onun yerine çamaşır yıkadı, ütü yaptı. Zaman çok ama çok yavaş geçiyordu. Ama tam hava kararmaya başladığında kapının zili çaldı. Gelen Maggie Pringle ve Tabby'ydi.

“Merhaba?” dedi Vincent, gülümsemeye çalışarak.

Maggie tuhaf görünüyordu. “Biz merak ediyorduk da... şey, hafta sonu kız kardeşimi ziyarete gideceğiz, Skitter’ı kedi pansiyonuna bırakacaktık. Sonra düşündük ki –kedileri seviyorsunuz, Skitter’ı da öyle– acaba biz yokken ona bakar mısınız?”

Bu kez Vincent’ın tebessümü içtendi. “Evet, çok hoşuma gider! Teşekkürler!”

Maggie ve Tabby, beşer kez teşekkür ettikten sonra hem ona anahtarı vermek hem de neler

yapılacağını göstermek üzere hep birlikte Pringle Ailesi'nin evine gittiler.

Skitter'ın yeniden kaçabileceğini düşündükleri için evde kalmasının daha iyi olacağını anlattı Maggie. Vincent günde üç kez uğrayacağına söz verdi: sabah ve akşam karnını doyurmak, öğlen de kontrol etmek ya da oyun oynamak için.

Tabby bir şey söylemek istiyormuş gibiydi ve sonunda, "Madem kedileri bu kadar çok seviyorsunuz, neden bir tane daha almıyorsunuz?" diye sordu Vincent'a. "Biz Skitter'ı bir hayvan barınağından sahiplendik. Orada yuvaya ihtiyacı olan bir sürü tatlı kedi var."

"Bu çok güzel bir düşünce Tabby," dedi Vincent başını sallayarak. "Ama yapamadım. Başka bir kedi Kar'ın yerini tutamaz."

Böyle düşünmesine rağmen hem Skitter ona emanet edildiği hem de faydalı bir şey yapacağı için eve dönerken mutluydu.

Pringle Ailesi cuma günü öğleden sonra yola çıktı. O akşam Vincent anahtarıyla içeri

girdi, Skitter'ı besledi, onunla merdivende top yakalamaca oynadı ve kedinin kumunu temizledi.

Ama cumartesi sabahı, şey, işler fena halde kötüye gitti.

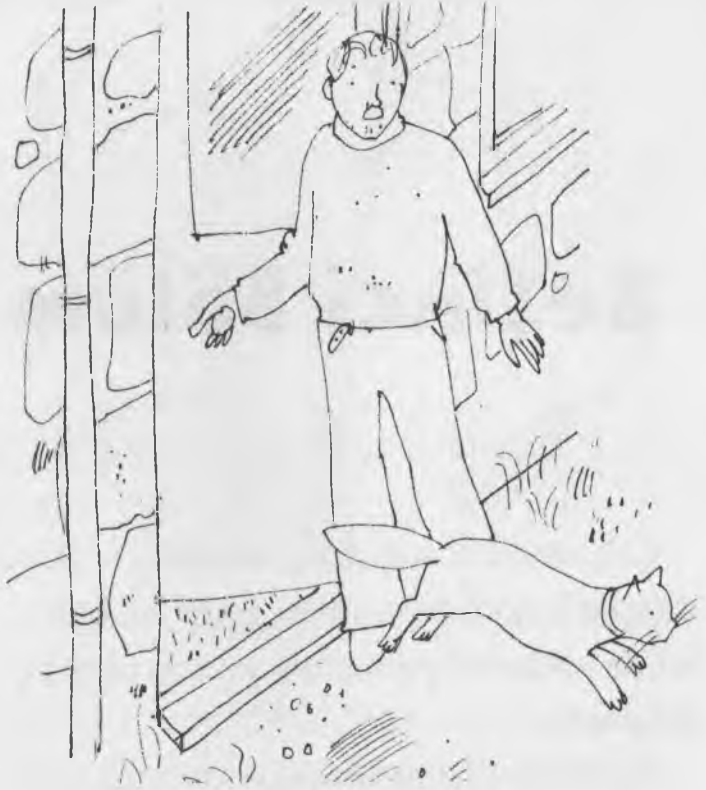

Beşinci Bölüm

Çok ama çok soğuk bir sabahı ve Vincent, Pringle'ların bahçesinden geçip anahtarı kilide sokarken paltosunu giymiş olmayı diliyordu.

Herhalde Skitter fırsat kolluyordu. Vincent tam kapıyı aralamıştı ki bacaklarının arasından bir kürk süzüldü ve beyaz bir şey ok gibi fırladı. Skitter dışarıdaydı!

“Skitter! Geri dön!” diye bağırdı Vincent panik içinde. “Kahvaltı!”

Öyle hızlı fırlamıştı ki onun nereye gittiğini bile görememişti. Kapıyı kapatıp yan evin ön bahçesine, sonra onun

yanındakine baktı. Yol boyunca onu aradı ama kediden hiçbir iz yoktu.

“Ah olamaz, olamaz,” diye kendi kendine söyleniyordu Vincent. Kaldırım boyunca seslenerek ve her tarafa bakarak yürüdü. Skitter’in ne tüyünü ne de bir bıyığını görebildi.

Ya kötü bir şey olursa?
Ya Skitter kaybolursa ya da daha kötüsü araba çarparsa?

Pringle’lar onu asla affetmezlerdi. O da kendisini asla affetmezdi. Kendini güçsüz

hissediyor ve titriyordu. Beyaz kedi şeklinde bir şey görebilmek için bakınmaktan gözleri bulanık görmeye başlamıştı. Kedisinin yeniden kaybolduğunu Tabby'ye nasıl anlatacaktı? Ne *diyebilirdi* ki?

Skitter'dan hiçbir iz yoktu!

Muhtemelen evlerin arkasından dolaşıp birinin arka bahçesine gitmişti. Onu bulana kadar yol boyunca teker teker evleri dolaşmaktan başka çaresi yoktu.

Pringle'ların evinin yanındakinin kapısını çaldı, kimse yoktu.

Sıradaki Bayan Crossley'nin eviydi, zili çaldı ama kadın, bahçeye kedi girse köpeğinin havlayacağını söyledi.

Üçüncü evin ön kapısı açıldı çünkü orada yaşayan Lisa ve Ben arabalarından yeni inmiş, alışveriş

torbalarını içeri taşıyorlardı. Arka bahçelerini kontrol ettikten sonra Skitter'ı görürlerse hemen Vincent'ı arayacaklarına dair söz verdiler.

Sokağın o tarafındaki evlerin hepsini kontrol etti Vincent, kapıları çaldı, bekledi, durumu anlattı. Tanıdığı komşuların bittiği yerden sonrasına bile gitti. Yolun sonuna vardığında bu kez kendi evinin olduğu tarafta aynı şeyi yaptı.

“Küçük beyaz bir kedi mi? Hayır, görmedim.”

“Ben bir kedi *gördüm* ama o siyah-beyazdı.”

“Ne? Geçen gün kaybolan kedi değil mi o? Yine mi

kayboldu? Hayır, üzgünüm, yardımcı olamayacağım.”

Vincent ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı. Soğuktan ve panikten titriyordu. Yoksa... Yoksa? Hayır, *yoksa* diye düşünmeyi bırakıp Skitter'ı bulmaya odaklanmalıydı. Çok uzaklaşmış olamazdı!

Kendininkinin dört ev yanındakinden Lawrence Ailesi taşınmış ve yerlerine yeni birileri gelmişti. Vincent iki gün önce çarşıya giderken nakliyecilerin kamyonunu görmüştü.

Zili çaldı ve birisi açtığında on dördüncü kez: "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama mavi tasmalı küçük, beyaz bir kedi gördünüz mü?" diye sordu.

“Evet,” dedi kapıdaki kadın. “Aslına bakarsanız şu an benim bahçemde. Sizin kediniz mi?”

Vincent öyle rahatlamıştı ki bayılacakmış gibi hissetti. Başı döndü, neredeyse yere yığılıyordu.

Kadın endişelenmişti. “Tanrım, hiç de iyi görünmüyorsunuz! Soğuktan morarmışsınız! İçeri gelip biraz oturun. Paltosuz dışarı çıkmak için oldukça soğuk bir gün.”

Kadın aşağı baktığında Vincent ayağında terlikleri olduğunu fark etti. O sadece karşı eve gidip geleceğini düşünmüştü. Kim bilir nasıl görünüyordu.

Cevap veremeyecek kadar sersemlemişti ama kadın şefkatle ona bakıp, “Hadi size güzel bir bardak çay ikram edeyim! Biz komşuyuz, değil mi?”

Dolayısıyla arkadaş da olabiliriz. Benim adım Jeannie,” dedi.

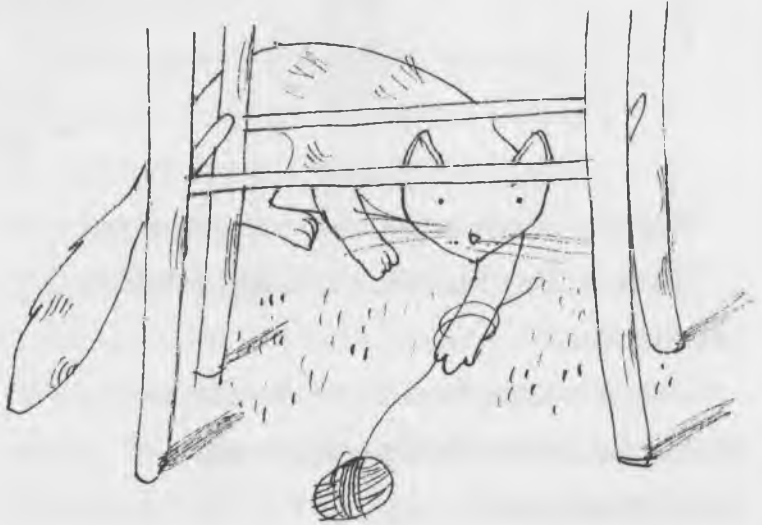

“Skitter,” dedi boğuk bir sesle Vincent.

“Tamam Bay Skitter, buyurun ateşin yanına otu...”

“Hayır! Hayır, benim adım Vincent, Skitter kedinin adı. Öncelikle onu yakalamalıyım.”

“Onun için endişelenmeyin,” dedi Jeannie, her şeyi kolaylaştırabilecek birine benziyordu. Gazlı bir şöminenin yandığı odaya kadar yolu gösterdikten sonra camlı bahçe kapısını açıp “Skitter!” diye seslenir seslenmez Skitter içeriye atladı. Jeannie bir yün yumağını önüne atınca Skitter mutlu bir şekilde sandalye bacaklarının arasından onu yuvarlamaya başladı.

Sonunda, Vincent gevşeyip gülümseyebilmişti. Burada sıcacık bir yerde oturup bir dostla sohbet etmek çok güzeldi. Jeannie'nin kendi kedisi, Boris, halının üzerinde yatıyor, ara sıra bir gözünü açıp bakıyordu. Gürültücü yavru kedinin ziyaretini umursamamıştı, sadece bir kez Skitter ona çarptığında ön patisiyle tembelce vurmuştu.

Tereyağlı kızarmış ekmek eşliğinde içilen çay sırasında Vincent kendini Kar, Skitter, Pringle'lar ve resim yapmaktaki başarısızlığıyla ilgili her şeyi Jeannie'ye anlatırken buldu. Hatta Kar'ı gördüğü rüyasından bile bahsetti. Jeannie dinledi, başını salladı ve çay ikramını sürdürdü.

"Başka bir kedi almayı düşündünüz mü?" diye sordu o anlatmayı bitirince.

“Herkes almam gerektiğini söylüyor,” dedi Vincent. “Ama bu bana doğru gelmiyor.”

Jeannie bir an düşündü.

“Belki de,” dedi, “sizin yapmanız gereken, kedileri çizmektir.”

Altıncı Bölüm

Hafta sonunun geri kalanında Vincent, bir daha dışarı çıkmasına fırsat vermeden Skitter'la ilgilendi.

Pazar günü Jeannie nasıl olduğunu sormaya uğradığında, ona atölyesindeki en kötüler de dahil bütün resimlerini gösterdi. Bakar bakmaz resimlerden birini beğendi, Vincent'ın Galler'deki tatili sırasında

yaptığı bir dağ manzarasıydı bu. Jeannie onu satın almak istediğinde Vincent karşılığında para alamayacağını söyledi.

“Lütfen, izin verirsiniz onu size hediye etmek isterim! Bana çok nazik davrandınız.”

“Hayır, olmaz – çok zarıfsınız,” dedi Jeannie, “ama ödemekte ısrar ediyorum!”

“Hayır, olmaz,” dedi Vincent aynı onun gibi inatla, “ben de ödememenizde ısrar ediyorum.”

İlk pes eden Jeannie oldu. “O zaman, önümüzdeki hafta bir gün sizi öğle yemeğine davet etmeme izin verin. Hem duvarımda resminizi görmüş olursunuz hem de kedi resimleri yapma konusundaki gelişmeleri anlatırsınız.”

Pringle’lar o akşam eve döndüler ve Skitter’ı gördüklerinde çok mutlu oldular. Vincent’a bir saksı çiçeği hediye ettiler. Skitter’ın kaçmasına izin verdiği için bunu hak etmediğini söylediye de

Maggie, Skitter'ın bir ok kadar hızlı koştuğunu ve en önemli şeyin onu yeniden bulması olduğunu söyledi.

Ertesi sabah Vincent yapması gereken bir sürü şey olduğunu hissederek uyandı. Çiçeğini resim atölyesine yerleştirdi.

Sonra eşyalarını düzenledi.
Fırçalarını temizledi,
kaplarını yıkadı, boyalarını
düzenledi ve en
kötü resimlerini
gözünün
görmeyeceği bir yere
koydu.
Artık başlamaya
hazırdı.

Bu çok zor olmamalıydı!

Kedileri tanıyordu. Onların tipik hareketlerini ve davranışlarını biliyordu. Nasıl oturduklarını ve rahatça yattıklarını, nasıl mırıldandıklarını ve tüylerini yaladıklarını, nasıl pati attıklarını ve sıçradıklarını, gözlerini nasıl kırptıklarını ve nerelere saklandıklarını biliyordu. Kar'ın resmini yapmak için sabırsızlanıyordu. Bunu neden daha önce hiç düşünmemişti?

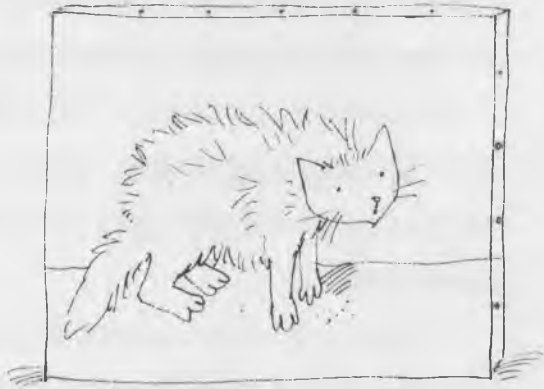
Resim yaptı ve yaptı
ve yaptı. Boyaları
karıştırdı ve fırçasını
hareket ettirdi.

Kaşlarını çatıp baktı,
memnun kalmadı. İlk
yaptığı kedi bir kutup ayısına benzemişti.

İkincisi de kediden çok bir domuzu
andırıyordu.

Üçüncüdeyse biraz kirpilik vardı.

Vincent kedi yapmakta iyi değildi.

Acaba canlı bir modele mi ihtiyacı vardı?

Skitter bahçesine geldiğinde –peşinden de Tabby göründü– onu elma ağacının üzerinde çizmeye çalışıyordu ama sonunda ortaya meyve yarasasına benzer bir şey çıktı. Yemekten sonra, fırçalarını ve boyalarını toplayıp Jeannie'nin evine gitti ve Boris'in onun için poz verip veremeyeceğini sordu. Boris bütün gün uyuyup neredeyse hiç kıpırdamadan yattığı için ideal bir modeldi. Vincent bütün öğleden sonra çalıştı ama Boris'in portresi de bir hipopotama benzemişti.

Sonunda pes etmişti. "Hiç faydası yok! Bunu bilmeliydim. İnsan resmi yapamadığım gibi kedi de çizemiyorum."

"Ama sen resim *yapabiliyorsun*." Jeannie şöminenin üzerinde duran Galler dağlarının resmine baktı. "Sadece ne yapman gerektiğini bulman gerekiyor."

“Bilmiyorum.”

Vincent eşyalarını
toplamaya başlamıştı.

“Bazen bir daha asla resim
yapamayacağımı düşünüyorum.”

Ayaklarını sürüyerek evine geri döndü. Ne yapacaktı şimdi? Sergiye sadece bir ay kalmıştı ve hâlâ elinde yeterince iyi şeyler yoktu. Sergideki yarım duvarı tamamen boş olarak hayal etti. Öylesine utanacak ve işe yaramaz hissedecekti ki sergiye gitmeyecekti bile, bu düşünceyle kendini daha da kötü hissetti.

Tom ve Tabby’yi kapısının önünde beklerken buldu. Çocuklar kapıyı çalarken Vincent’ın arkalarındaki yoldan geldiğini görünce şaşırdılar.

“Ah, buradasınız işte!” dedi Tabby ve ona bir kart uzattı. “Cumartesi günkü doğum günü partimin davetiyesi. *Geleceksiniz*, değil mi?”

“Teşekkürler Tabby! Gelmeyi çok isterim,” dedi Vincent. Onların evlerine geri koşmalarını seyrederken kendini biraz daha mutlu hissetti.

İçeri girdiğinde, bir an için beyaz bir parlaltı gördüğünü ve selamlama mırıltısı işittiğini sandı. Baktı, gözlerini kapatıp

açtı – ama hayır, yanılmış olmalıydı.

Tabby’nin davetiyesini portmantonun

üzerine

koyup resim

malzemelerini

bırakmak için

atölyeye gitti.

“Belki de resim

yapmaya çalışmaktan

vazgeçmeliyim,” diye düşündü kendi

kendine. “Bu sadece beni daha mutsuz ediyor.

Neden bu eşyalardan kurtulup buraya bahçe malzemelerimi koymuyorum ki? Artık işe yaramıyorum."

Acemice yapılmış kedi resimlerini görmemek için bir dolabın alt çekmecesine koydu.

O gece Vincent rüyasında yine Kar'ı gördü.

Kar onu kandırıyor, ortaya çıkacakmış gibi görünüp kayboluveriyordu.

Vincent odalarda ve bahçelerde, yolları ve meydanları geçerek onu izledi, yakalamaya çalıştı. Her ke başına, her kapı önüne, her merdiven sahanlığına bakıyor, Kar'ın çok uzakta olmadığını biliyordu. Ama hiçbir Şey görünmüyordu, ne bir bıyık ne de pati izi. Kar biraz ileride, görüş alanının dışındaydı.

Vincent bomboş odasında uyandı. Mırıldayarak odaya girip ona kalkmasını söyleyen Kar yoktu. Aynadan yansıyan beyaz bir kedi görüntüsü yoktu. Perdenin arkasında pencerenin pervazına oturmuş, dışarıdaki kuşları seyreden kimse yoktu.

Kar orada değildi.

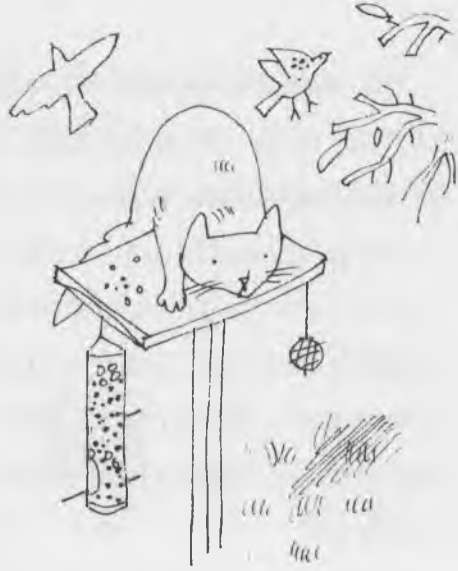
“şimdiye kadar yokluğuna alışmış olmalıydım,” diye düşündü Vincent.

Kahvaltıdan sonra, ümitsiz bir şekilde resim atölyesine gitti. Isıtıcıyı açtı. Şövalenin önüne oturdu ve bahçeye baktı.

Kuş yemliğinin üzerinde beyaz bir pençe hareketi – bir sığırcık ve bir güvercinin telaşla kanat çırparak uçup kaçmaları... Vincent nefesini tuttu. *Olabilir miydi?*

“Hayır, tabii ki hayır, seni aptal ihtiyar!” dedi kendi kendine, kuş yemliğinin üzerinde dengesini sağlamaya çalışan Skitter’ın mavi tasmasını gördüğünde. *Kötü kedi Skitter!*

Caddeden, “Skitty! Skitzzy!” diyen Tabby’nin sesi geliyordu, Skitter atlayıp ona doğru koştu. Vincent, Tabby’ye merhaba demek için evin köşesinden döndü. Skitter’ı içeri taşıdıktan sonra o ve Tom, Vincent’a el sallayıp okula gittiler.

Herkes okula ve işe gittikten sonra etraf sessizleşti. Resim yapmak için uygun bir zamandı.

Vincent atölyesine döndü ve oturup Skitter'ın az önce üzerine çıktığı kuş yemliğine baktı.

Birdenbire aklına bir fikir geldi.

Kedi ya da insan çizmekte iyi değildi ama bu, resim yapamayacağı anlamına gelmiyordu. Tabii ki resim yapabiliirdi! Onu durduran ne vardı ki?

Yeni resminde bir oda çizmişti. Kimsenin olmadığı bir oda gibi görünebilirdi ama her nasılsa öyle görünmüyordu. Kapı aralık duruyor, az önceye kadar bir kedinin burada olduğu anlaşılıyordu. Bir masanın üzerinde vazoda çiçekler, havada bir mırıltı titreşimi, az önce kaybolmuş bir kuyruğun izi ve yastığın üzerinde bir kedi yatmışçasına çukur vardı. Vincent resim yaptı, yaptı ve yaptı. Geri çekilip

eserine baktığında, onun hayat dolu ve sıcak olduğunu biliyordu.

İsmi yazıp imzasını attı ve göğsü gururla kabardı.

Yedinci Bölüm

Artık her gün yepyeni bir enerjiyle resim yapıyordu Vincent. Perşembe günü Jeannie'yle çok keyifli bir öğle yemeği yedi, cumartesi günü Tabby'nin doğum günü partisinde oyunlara katılmaktan zevk aldı ve eve döndüğünde resim yapmayı sürdürdü.

Serginin açılacağı hafta sonuna kadar

yaptığı resimler, sergilenecekleri yarım duvarı doldurmuş, koridora bile taşmıştı.

Açılış gecesi özel bir parti verildi. Jeannie de Pringle Ailesi de katıldılar. Vincent'ın bütün sanatçı arkadaşları da oradaydı. Vincent onların resimlerini beğendi, onlar da Vincent'ın resimlerini beğendiler.

“Ben en çok bunu beğendim. İnanılmaz!
Ne kadar gizemli bir atmosfer! Bunu nasıl
yapabiliyorsun?”

Vincent gülümsedi, utangaç bir şekilde başını salladı. "Bilmiyorum. Birdenbire oluverdi."

"Ama Vincent," dedi arkadaşı Hamish, iyice yaklaşıp bakarak. "Bu etiketlerde bir hata mı var? Bütün resimlerin ismi aynı – *Görünmez Kedi*. Ama hiçbirinde kedi göremiyorum."

Vincent ona bakarken bir kaşı havaya kalktı. Jeannie öksürdü.

"Ah. Tamam. Şimdi anladım," dedi Hamish. "*Görünmez Kedi*. Kedi görünmüyor. Çok akıllıca."

"Ama Hamish," dedi bir başka arkadaşı olan Winnie, "az önce orada bir kedi *olduğunu* söyleyebilirsin, değil mi? Bu *hissediliyor*."

Oscar bakarak "Hım hımmm," dedi. "Neredeyse yaşlı kedim Freddie'yi görür gibiyim."

“Ben de annemin kedisi Daisy’yi
görüyorum,” dedi Justin.

“Benim için de yıllar önce sahip olduğum ilk kedim Jim orada,” dedi Jeannie.

“Bence Skitter etrafı kolaçan edip gitmiş,” dedi Maggie Pringle. “Bakın! Az önce gitmiş, ardından da Tabby çıkmış.”

“Öhö! Affedersiniz,” dedi arkalarından bir ses.

Yerel bir gazetenin fotoğrafçısıydı, bütün ressamlardan resimlerinin önünde poz vermelerini istiyordu.

Herald

gazetesinin

bir sonraki

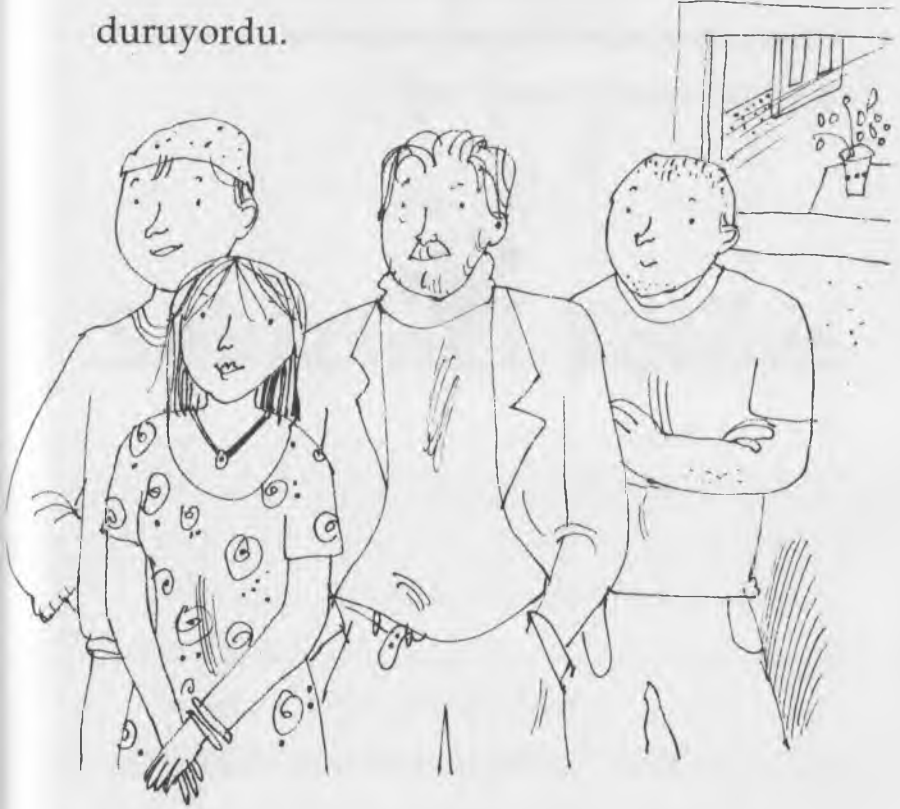
sayısında

hepsi bir arada

gülümsüyor, gururlu ve alçakgönüllü

görünüyorlardı. Ortalarında Vincent,
oldukça utangaç bir şekilde
duruyordu.

Arkalarındaki duvarda, Vincent'ın
kendisine sakladığı çerçeveli resimdeyse,
SATILIK DEĞİLDİR etiketi vardı. Bu onun

hâlâ resim yapabildiğini kanıtlayan yeni resimlerinin ilkiydi. Bu resimde bir oda, bir vazoda çiçekler, aralık bir kapı ve görünmeyen bir kedi vardı.

Sekizinci Bölüm

Yılbaşının ardından Vincent önemli bir karar verdi.

“Sanırım artık yeni bir kedi sahiplenmenin zamanı geldi,” dedi Jeannie’ye. “O Kar olmayacak – bunu biliyorum. Yeteri kadar bekledim.”

Jeannie çok mutlu olmuştu. Tabii Tom ve Tabby de.

“Hayvan barınağına gitmelisiniz!” dedi Tabby, Vincent’a. “Orada kesin sizi bekleyen bir kedi vardır.”

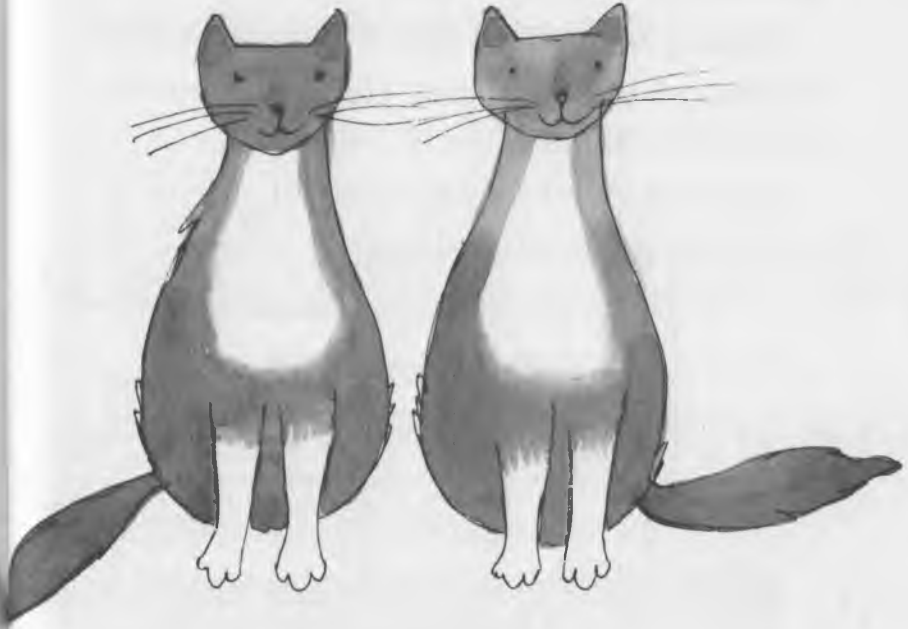
Maggie arabasıyla Vincent ve çocukları, Skitter’ı aldıkları hayvan barınağına götürdü. Orada yuvaya ihtiyacı olan birçok hayvanın olduğunu görmek Vincent’ı çok üzmüştü, Tabby de hepsini eve alabilmeyi diliyordu.

Maggie, Vincent’ın iki kedi birden almayı düşünmesi fikrini ortaya atmıştı ki bir sonraki kafeste iki kedi gözüne çarptı.

Simsiyah kürklü, yemyeşil gözlü iki kara kediydi bunlar. İkisinin de göğsü ve ön patileri süte batmış gibi beyazdı. Yan yana, dimdik duruyor ve doğruca Vincent’a bakıyorlardı. Sanki onu bekliyorlardı.

“Ah!” dedi Vincent ve onların

kafeslerinin yanında durup daha ileriye gitmedi.

“Çok sevimliler, değil mi?” dedi barınak görevlisi. “Biri dişi, diğeri erkek iki kardeş onlar.”

“İkisine de isim bulmak gerekecek!” dedi Tabby, Vincent’a. “Ne koyacaksınız?”

Ama ondan önce sorulacak sorular, doldurulacak formlar vardı, her şey olması gerektiği gibi yapılmalıydı.

Ertesi gün, barınak görevlisi evini kontrol etmek için Vincent'a gitti. Her şey uygundu.

“O iki kedi, onları seçtiğin için çok şanslılar,” dedi görevli.

Vincent güldü. “Onları tam olarak ben seçmedim. Sanırım *onlar beni* seçti.”

Kömür ve Duman, hayatlarından memnun bir şekilde Vincent’la yaşıyorlar. Eve tamamen yerleştiler. Etrafı iyice tanıdılar. Skitter ve Boris’le tanıştılar, başlangıçta tıslama ve pati vurmalar olduysa

da artık gayet iyi geçiniyorlar.

Vincent çalışırken Kömür veya Duman, ya da ikisi birden genellikle atölyedeki sandalyenin üzerinde oturuyorlar. Vincent da Tabby ve Tom okul çıkışı selam vermek için uğrayana

ya da Jeannie çayla kek ve sohbet için gelene kadar sürekli resim yapıyor.

Şimdi Vincent'a mutlu olup olmadığı sorulursa yanıtı, "EVET! Kesinlikle mutluyum!" olurdu.

Tabii ki Kar'ı unutmamıŐtı. Onu sık sık düŐünüyor, rüyasında görüyordu, özellikle de Skitter bahçesine girdiğinde bir an geri döndüğünü sanıyordu. Kar'ın onu terk etmediğini biliyordu. Tam olarak değil...

